

Latinitati Fovendae organizas regule kongresojn pri la viva latina lingvo en diversaj urboj de Eŭropo. Ĝiaj membroj estas profesoroj kaj akademianoj el la tuta mondo. En 1976 ekestis la fondaĵo «Latinitas» en Vatikano, kiu subtenas la studojn de la latinaj lingvo kaj literaturo, organizante i.a. belartajn konkursojn «Certamina Vaticana». Por instruado de la lingvo ĝi rekomendas la rektan metodon, t.e. instrui la latinan lingvon latine. Por tio servas ankaŭ populara internacia feriumado „Feriae Latinae”, dum kiu oni parolas latine en ĉiutagaj situacioj, kaj „Colloquia Latina”, kunvenoj por latina konversacio sur diversaj universitatoj. Pro iniciato de studentoj kaj docentoj en la okdekaj jaroj ekestis „Academia Vivarium Novum”, kies sidejo estas ekde 2009 en Romo. Ĝi kunlaboras kun multaj universitatoj en la mondo kaj ofertas interŝanĝan studadon. Sur mezlerneja nivelo aktivas „Schola Nova” en Incourt (Belgio), internacia klasika gimnazio kun kompleta instruado de ĉiuj studobjektoj en la latina lingvo.

La novepoka lingvo enhavas kompreneble multajn neologismojn, bezonatajn por la modernaj vivo kaj scienco, ĝia prononco estis internacie „restarigita” surbaze de la antikva kaj ĝia stilo permesas uzi ekzemplojn ekde antikveco ĝis humanismo. „Lexicon latinitatis recentis”, kreita en internacia lingvista kunlaboro, enhavas 15 000 modernajn vortojn. Krome ekzistas, ĉefe en interreto, diversaj fakaj terminaroj, ekz. pri informadiko kaj komputado. Ekzistas nuntempaj latinaj verkistoj, poetoj, teatraĵoj kaj muziko – ekde novklasiko ĝis ĵazo, roko kaj hiphopo. La intereson pri la lingvo stimulas latinlingvaj revuoj, inter kiuj „Latinitas” (Vatikano), „Vita Latina” („Avinjono), „Vox Latina” (Saarbrücken), „Helmantica” (Salamanko) kaj „Melissa” (Bruselo) estas la plej konataj, por junuloj aperas „Adulescens” kaj „Juvenes” (Recanati). En la antaŭinterreta erao aperadis ankaŭ privataj revuoj kiel „Memento audere semper” kaj „Retiarius”, kiuj kuraĝigis la latinistojn tra la mondo verki latine pri ĉio ajn. Tiuj rolon havas hodiaŭ latinlingvaj blogoj, diskutejoj kaj forumoj en interreto, ekz. babilejoj de „Grex Latine Loquentium”, „Forum Latinum”, „Locutorium Panormitanum” kaj retpaĝoj de diversaj latinaj rondetoj. La latinlingva Vikipedio, kreita en 2002 kiel unu el la unuaj, (https://la.wikipedia.org/wiki/Vicipaedia:Pagina_prima) havas ĉ. 130 300 paĝojn (en 2019) kaj apartenas al la mezgrandaj vikipedioj rilate al ĉiuj 303 lingvoj tie uzataj (kompareble grandaj vikipedioj estas ekz. la belorusa, la estona, la norvega, la hindia, multe malpli grandaj ekz. la latva, la albana, la bengala, la urdua, la islanda). En interreto aperas ankaŭ tekstoj de novaĵoj de radioelsendoj. La tradicia radiostacio estas kompreneble «Radio Vaticana», sed popularaj estas ankaŭ «Radio Vltava», «Radio Bremen» kaj ekde 1989 daŭre aprezata la finna «Yleiradio» kun siaj podkasto «Nuntii Latini» (<https://areena.yle.fi/1-1931339>).

La latina lingvo do pruvas sian kapablon servi kiel internacia lingvo ĝis nun. La movado por la viva latina lingvo estas sociologie komparebla kun tiu por planlingvoj, kaj foje vidata pozitive, ĉar la latina lingvo kompare al la planlingvoj ankoraŭ ĝuas certan prestiĝon. Nek ĝia gramatiko (laŭ kiu estis, cetere, kodigitaj ĉiuj gramatikoj de eŭropaj lingvoj), nek ĝia vortaro estas pli malfacilaj aŭ pli komplikaj ol tiuj de etnaj lingvoj. Sed, ĉar ĝi estas oficiala lingvo de neniuj ŝtato (krom Vatikano) kun decida politika, ekonomia kaj milita povo, neniuj pretas oficialigi ĝian uzadon. Anstataŭ tio oni plendas, ke ĝi estas malfacila, kvazaŭ oni asertus, ke la hodiaŭaj lernantoj estas pli stultaj ol la mezepokaj, kiuj konis neniun alian instruadon krom la latinlingva. Ĝi estas onidire malnovmoda, ne kapabla evolui kaj „morta”, t.e. ĝi ne havas denaskajn parolantojn, nur sensignifan lingvokomunumon. Tial ankaŭ la latina lingvo (tute kompareble kun Esperanto) estis multfoje reformata, ŝanĝata,